

[Christophersen.]

områder er der efter vores opfattelse ikke kommet det ud af folketingets arbejde eller af regeringens indsats, som der var brug for. Når det gælder beskæftigelsessituationen, og når det gælder de offentlige finanser, så er vi efter vores opfattelse i dag dårligere stillet, end da regeringen trådte til, og det skyldes først og fremmest en kortsynet politisk linje, en manglende vilje til at erkende, hvad det er for problemer, vi i virkeligheden står over for.

Tager vi f. eks. finanserne, så lå der jo ved regeringens tiltræden et finanslovsforslag. Regeringen kunne have taget det. Regeringen kunne i hvert fald have taget rammen, så havde der været et stort flertal for dette forslag, og så var regeringen ikke kommet i den nuværende alvorlige situation, hvor vi jo alle sammen ved — og det forstod jeg også på hr. Kjeld Olesen var socialdemokratiets opfattelse — at vi i løbet af ganske få måneder skal skaffe et meget stort beløb, efter hvad jeg har forstået, et sted mellem 4 og 6 mia kr.

Men som bekendt gjorde regeringen noget andet. Den startede den del af sin politik ved først meget systematisk og bevidst at søge at samle et flertal — det lykkedes også — for at forringe finanslovsforslaget på forskellige punkter. Derefter fik regeringen gennemført en række udgiftsforhøjelser, og det er så den politiske linje, som nu fortsætter. Det er jo ikke længere siden end i går, da vi drøftede, hvordan man nu skulle forholde sig, efter at tillægsbevillingsreserven er ved at være brugt op, at det klart fra regeringens side blev sagt, at det efter dens opfattelse i og for sig ikke spillede nogen rolle. Den sag vil jeg måske godt opholde mig ved i et par minutter, for det er i sig selv, synes jeg, en noget mærkelig måde at gribe de finansielle problemer an på.

Efter vores opfattelse må det være sådan, at hvis folketinget skal kunne styre efter nogle bestemte udgiftspolitiske lanterner, så må finansloven være et meget grundlæggende dokument. Når man ved finanslovsforslagets tredje behandling stemmer om en lang række forslag og en lang række ændringsforslag, så må man kunne gå ud fra, at det så er den målsætning, som den til enhver tid siddende regering respekterer. Ellers er der ikke noget formål med afstem-

ningerne, ellers er der ikke noget formål med, at regeringen erklærer, at den vil respektere det, der er kommet ud af finanslovsafstemningen.

Men det, som vi nu ser, er, at regeringen ikke alene altså først har forringet besparelsesforslagene og derefter lagt en række udgiftkrævende forslag oven på hinanden, men at den også nu søger at sætte sig ud over de reservebeløb, der blev vedtaget ved finanslovsforslagets tredje behandling. Vi har i finansudvalget spurgt finansministeren, hvordan regeringen vil forholde sig, nu hvor tillægsbevillingsreserven er ved at være brugt op, og hvad er det så for et svar, vi har fået? Vi har fået et svar fra regeringen til finansudvalget, og jeg vil godt have lov at citere, hvad der står i det. Der står nemlig følgende:

„I lyset af beskæftigelsesudviklingen må det nu anses for nødvendigt, at der ud over den tidligere forudsatte . . .“ — jeg ved ikke, hvem der har forudsat det, men det er øjensynlig regeringen — „...overskridelse på 150 mill. kr., sker en yderligere overskridelse på 200 mill. kr. som bevilling til arbejder i beboelsesejendomme.“

Og så kommer den afgørende sætning:

„Regeringen er derfor indstillet på, at tillægsbevillingsreserven på 150 mill. kr. betragtes som forhøjet med i alt 350 mill. kr.“

Der er jo to sider af denne sag. Den ene side af sagen er altså, at regeringen ønsker at bruge 350 mill. kr. mere, end der er afsat. Det kan regeringen naturligvis søge om tilslutning til. Men den anden side af sagen er den måde, hvorpå man her behandler en beslutning, der er truffet i folketinget. Jeg vil derfor godt i dag spørge statsministeren: er det egentlig at vise tilstrækkelig respekt over for folketinget, at vi først den 26. marts ved tredjebehandlingen af finanslovsforslaget har en afstemning om tillægsbevillingsreserven? I finanslovsforslaget er den sat til 150 mill. kr. Den socialdemokratiske regering kommer med et ændringsforslag, som går ud på, at den skal forhøjes til 300 mill. kr. Et flertal i folketinget forkaster dette ændringsforslag med det resultat, at reserven altså er på 150 mill. kr. Så kommer regeringen 2 måneder senere og siger, at nu er den indstillet på, at tillægsbevillingsreserven på 150 mill. kr. betragtes som forhøjet med i alt 350 mill. kr.